

A szeretet kalandja

A Szentírás egyik legszebb mondata, úgy is hívjuk, hogy mini evangélium, „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy mindaz, aki Ő benne hisz el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16). Ebben benne van hitünknek csodálatos lényege: hogy Isten szerette a világot, és nekünk ajándékozta Szent Fiát, hogy megtanítsa bennünket az élet mélységére, szépségére, ami nem lehet más, mint maga a szeretet. Hiszen Isten is maga a szeretet. Jézus azért jött, hogy bizonyítsa, az Isten szeretetét irántunk, és hogy a szeretet szent és nagyon nehéz kalandjára meghívjon bennünket. Egy legendás történet szerint egy ember halála után eljutott a Mennysors ország kapujába, ahol boldogan mutatta szívét, lelkét, kezét Szent Péternek és azt mondta: „En méltó vagyok az Üdvösségre, mert tiszta vagyok.” Péter, a kis legenda szerint azt válaszolta neki: „Nem, még várnod kell, tiszta vagy, de üres.” Nem elég az életnek a tisztaságát célba venni, és tisztán élni, hanem szeretetben kell gazdagodnunk.

Jézus megparancsolja: szeressünk. Sokszor elgondolkodtam, hogy lehet egy érzést megparancsolni! Vagy szeretem a másikat, vagy nem. Vagy szimpatikus nekem, vagy unszimpatikus. Az érzéseink nem igazán rajtunk múlnak, tőlünk függetlenek. És Jézus mégis megparancsolja. Talán azért, mert a szeretet az nem érzés, nem érzelem, hanem tett. És a tettet már meg lehet parancsolni. A tettet már lehet utasításba adni, a tettet már lehet tanácsolni. A tettet már lehet a szeretet irányába elmozdítani.

Mi a szeretet? Nem is lehet igazán definiálni. A szeretet azt jelenti, hogy a másik a fontos számomra. A javadat akarom, segíteni akarok. Azt akarom, hogy mellettem önmagadra találj. A szeretet azt jelenti, hogy meg akarom tanítani a másikat, hogy jó erre a földre születni, jó embernek lenni. A szeretetben a másik a középpont! A szeretet azért nagydolog, mert az életünk annyira gazdag, annyira mélységes, olyan csodálatos Isten-ajándék, hogy nem tarthatom meg magamnak. Oda kell adni, el kell osztogatni, a szeretetnek az oltárán, el kell égnem, mint egy gyertya! Az élet azért szép, mert följajánlható. És erre hív meg a bennünket szerető és a szeretetet bemutató Jézus. A szeretet, az jóakarat. Hare a másikért.

Hiszem, és biztos vagyok benne, hogy a mai világban kellenek művészek, tudósok, politikusok, papok, nagy emberek, kell mindenki, de legjobban, jó emberek kellenek. Akikhez bármikor be tudunk kopogni, ahol meleg otthont, ételt, jó szót találunk. A szeretet, valami jézusi lábat mosó megalázkodás. Nem kisebbségi érzés, inkább egy belső szolgálat. Melletted vagyok, javadat akarom. Jézus sem a tanítványok fejét mosta meg, hanem a lábukat. A szeretetre mutatott parancsot. A szeretet türelem, hallgatás, alázat, boldoggá tévése a másiknak. Szépen mondja XXIII. János pápa: „Ne találkozzunk senkivel hiába”. Ez a szeretet. Nem annyira érzés, nem egy rózsaszín világlátás, nem struccpolitika. Látjuk az élet sötét árnyoldalait, nehézségeit is, de hisszük mégis, hogy a szeretet felemel bennünket. Nem az kell, hogy a csillagokat lehozzunk a másik embernek, nem. Nem kell megváltani a világot, a világot már megváltotta Jézus. De a szeretet apró mozzanataival, tetteivel igenis elviselhetőbbé, szebbé tudjuk tenni környezetünket. És ez egyedül rajtunk múlik. Ez olajozza az életet. Hogyha én csöndben csukom be az ajtót, ha meg tudok köszönni egy finom ételt, ha meg tudok írni egy régen várt levelet, vagy valakit felhívok telefonon, vagy éppen megállok az utcán, és időt szánok valakire, s megkérdem: hogy vagy? Hogy telnek az ünnepek? És rögtön nem én válaszolok panaszáradattal, hanem megvárom, hogy elmondja, ami a szívét nyomja. Ez a szeretet. Egy szent akció. Nehéz elindulni, félünk a kockázattól. Félünk a szeretet kalandjában, hogy kihasználnak bennünket, visszaélnék vele, nevetségessé válunk, gyermekgégé, de Jézus vállalta ezt a kockázatot. A kereszten oltárán kinyújtotta a kezét. És mindent odaadott Istennek és az embernek. Ez a szeretetnek a csúcsa, a szeretetnek az igazi mélysége.